

NEBOJTE SE

Časopis o životě Římskokatolických farností
Radostín nad Oslavou a Pavlov

Ročník V.

farnostradostin.webnode.cz

číslo 13/2017

Prožíváme rok 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě

Duch Fatimy

V tomto roce slavíme 100. výročí zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě. S některými z vás jsme měli možnost navštívit toto významné mariánské poutní místo na farní pouti v říjnu roku 2012 a přesvědčit se o jeho stálé živosti, která se projevila poutí 13. října toho roku návštěvou asi 750 tisíc poutníků. Ale ani ve dny všední neutichaly modlitby u milostné sochy Panny Marie na místě zjevení. Během naší pouti se každý den večer konaly světelné průvody k úctě Matky Boží a společná modlitba svatého růžence. Mohli jsme se takto přesvědčit, že duch Fatimy i po devadesáti pěti letech stále žije.

Co se před sto lety událo?

Od května do října 1917 líčili tři malí pasáčky, Lúcia dos Santos a její sestřenice Jacinta a bratranec Francisco Marto, zjevení Panny Marie v polích doliny Iria u vísky Aljustrel nedaleko portugalského města Fatima. Tento zážitek se opakoval každého 13. dne v měsíci přibližně ve stejnou hodinu. Lúcia popisovala zjevení Panny Marie jako „jasnější než slunce, vyzařující paprsky světla jasnější a silnější než křišťálový pohár naplněný jiskřivou vodou, kterým pronikají palčivé sluneční paprsky“.

Podle Lúciiny zprávy svěřila Panna Maria dětem tři tajemství, známá jako tři fatimská tajemství. Naléhavě děti žádala, aby činily pokání a oběti za spásu hříšníků. Děti si utahovaly kolem pasu provazy, způsobující jim bolest, v horkých dnech si odfíkalý vodu a konaly další kajicné skutky.

Nejnáléhavěji Panna Maria žádala děti, aby se každý den modlily růženec. Opakovaně zdůrazňovala, že růženec je klíčem k osobnímu pokoji i světovému míru. Mnoho mladých Portugalců, včetně příbuzných malých

vizionářů, bojovalo tehdy v 1. světové válce.

V následujících měsících proudily do Fatimy a Aljustrel tisíce lidí, přitahovány zprávami o zjeveních a zázracích. Dne 13. srpna 1917 je okresní hejtman Arturo Santos, který se obával negativního politického vlivu událostí, dal zadržet a uvěznit ještě předtím, než mohly dorazit do doliny Iria. Jejich spoluvězni v okresní věznici později vypověděli, že je děti požádaly, aby se společně modlili růženec.

Hejtman Santos děti vyslýchal především ohledně údajných tajemství, ovšem neúspěšně. Zašel dokonce až tak daleko, že dal připravit kotel vroucího oleje, vzal vždy jedno dítě a pod hrozbou, že ho uvaří v oleji, nutil zbývající děti k vyzrazení tajemství. V srpnu se pak Panna Maria místo 13. dne v dolině Iria zjevila 19. srpna v blízkém Valinhos.

Sluneční zázrak

Při posledním zjevení 13. října 1917 se do doliny Iria vypravilo 70 tisíc lidí včetně novinářů a fotografů na základě tvrzení dětí, že toho dne se stane zázrak, aby všichni uvěřili. Hustě přšelo, ale nespočetné množství pozorovatelů zaznamenalo, že v poledne se mraky roztrhaly a odhalily slunce v podobě matného disku, rotujícího po obloze a zářícího nad celým okolím různými barvami světla. Poté se slunce oddělilo od oblohy a vrhlo se po klikaté dráze k zemi. Nakonec se vrátilo na své místo a lidé, kteří byli předtím promočení, byli zcela suší. Tato událost je známá jako „sluneční zázrak“.

Reportér Avelino de Almeida z listu O Século, napsal: „Před užaslymi zraky davu lidí, jejichž vzezření bylo biblické, když stáli s nepokrytými hlavami a dychtivě hleděli k nebi, se slunce chvělo, provádělo náhlé neuvěřitelné pohyby v rozporu se všemi vesmírnými zákony – podle vyjádření většiny lidí 'tančilo'.“ Oční lékař dr. Domingos Pinto Coelho popsal pro list Ordem událost takto: „Slunce, v jedné chvíli obklopené šarlatovou září, vzápětí zahalené do žluté a nachové barvy, se zdálo nesmírně rychle rotovat, chvílemi jako by se uvolnilo z oblohy a blížilo se k zemi, vyzařujíc silný žár.“ Zvláštní zpravodaj pro vydání lisabonského deníku O Dia dne 17. října 1917 napsal: „...stříbrné slunce, zahalené do závoje bledého světla, se točilo a kroužilo mezi roztrhanými mraky... Světlo přecházelo do nádherné modré barvy, jako by procházelo barevnou vitráží okna v katedrále, a dopadalo na lidi, klečící s napřaženými rukama... lidé plakali a modlili se s nepokrytými hlavami, přítomni zázraku, na který čekali. Sekundy se zdály být hodinami, jak byly naplněné.“

Vědci toho dne žádný pohyb nebo jiný neobvyklý úkaz vztahující se ke slunci nezaznamenali. Podle zpráv, které tehdy zaznamenali básník Afonso Lopes Vieira a učitelka Delfina Lopes se svými studenty a dalšími svědky ve městě Alburita, byly sluneční úkazy viditelné ze vzdálenosti až čtyřiceti kilometrů. Tři malí pasáči kromě popisu slunečních úkazů toho dne také vyprávěli o dalších viděních, včetně Ježíše, Panny Marie a svatého Josefa žehnajícího lidem.

Fatimské poselství

FOTO - LÚCIA SANTOS (*UPROSTŘED*) A JEJÍ SESTŘENICE A BRATRANEC JACINTA A FRANCISCO MARTO, 1917

První tajemství

Prvním tajemstvím bylo vidění pekla, které Lúcia vylíčila ve třetím sešitě svých pamětí, sepsaných v roce 1942, takto:

„Naše Paní nám ukázala obrovské ohnivé moře, jakoby pod zemí. Do ohně byli ponořeni démoni a duše v lidské podobě, jako průsvitné žhavé uhlíky, černé nebo lesklé jako bronz, tonoucí v ohni, vyzdvihované do vzduchu plameny vyvrhovanými z vnitřku ohně spolu s velkými mračny kouře a

vzápětí padající ze všech stran nazpět jako lehoučké jiskry v obrovském požáru, uprostřed křiku a zoufalého bolestného úpění, které nás naplňovalo hrůzou, až jsme se třásli strachem. Démony bylo možno rozeznat podle jejich hrozného vzezření, podobného odporným neznámým zvířatům, černým a průhledným. Toto vidění trvalo pouze okamžik. Jak jsme byli v té chvíli vděční naší laskavé nebeské Matce, která nás na to připravila svým slibem v prvním zjevení, že nás vezme do nebe. Jinak myslím, že bychom strachem a hrůzou museli zemřít.“

Druhé tajemství

Druhé tajemství obsahovalo pokyny Panny Marie, jak zachránit duše před peklem a obrátit svět k pravé katolické víře a Kristově Církvi:

„Viděli jste peklo, kam jdou duše ubohých hříšníků. K jejich záchraně si Bůh přeje uvést do světa úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Když lidé udělají, co vám říkám, mnoho duší bude zachráněno a nastane pokoj. Válka se chýlí ke konci: jestliže ale lidé nepřestanou urážet Boha, vypukne ještě horší válka během pontifikátu papeže Pia XI. Až spatříte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že je to velké znamení od Boha, že se chystá ztrestat svět za jeho zločiny skrze válku, hladomor a pronásledování Církve a Svatého otce. Aby se to nestalo, přeji si zasvětit Rusko svému Neposkvrněnému Srdci a konat kající svaté přijímání každou první sobotu v měsíci. Jestliže má přání lidé vyplní, Rusko se obrátí a nastane tam mír; pokud ale ne, rozšíří se jeho bludy po celém světě a zapříčiní války a pronásledování Církve. Dobro bude týráno, Svatý otec bude velmi trpět, mnohé národy budou vyhubeny. Nakonec ale mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. Svatý otec mi zasvětit Rusko a ono se obrátí, a po celém světě zavládne mír.“

Třetí tajemství

Zveřejnění třetího tajemství církev dlouho odkládala. Jeho text Kongregace pro nauku víry odtajnila v roce 2000; pod dokumentem je podepsán prefekt kongregace, tehdejší kardinál Joseph Ratzinger.

„Po dvou částech, které jsem již vyložila, jsme uviděli po levici Naší Paní, trochu výše anděla s ohnivým mečem v levé ruce; jiskřil a vyšlehovaly z něho plameny, které jako by měly zapálit svět; avšak vyhasínaly, jakmile se dotkly záře, která vycházela z pravé ruky Naší Paní směrem k němu. Anděl ukázal pravou rukou na zem a silným hlasem řekl: Pokání! Pokání! Pokání! V oslnivém světle, kterým je Bůh, jsme viděli „podobně, jako když se lidé vidí v zrcadle, kolem kterého procházejí“ bílé oblečeného biskupa - „vytušili

jsme, že je to Svatý otec“. Další různí biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice vystupovali na strmou horu, na jejímž vrcholku byl velký kříž z hrubých kmenů, jako z korkového dubu s kůrou; dříve než sem Svatý otec dospěl, procházel velkým polorozbořeným městem, rozehvělý, s kolísavým krokem, zkroušený bolestí a trýzní se modlil za duše mrtvol, které na cestě potkával; když došel na vrchol hory a padl na kolena u paty velkého kříže, byl zabit skupinou vojáků, kteří na něho vystřelili několik ran z pušek, několik šípů; stejně tak zemřeli jeden za druhým ostatní biskupové i kněží, řeholníci, řeholnice a různé světské osoby, muži i ženy různých tříd a postavení. Pod dvěma rameny kříže stáli dva andělé, každý s kříšťálovou nádobou v ruce, zachycovali krev mučedníků a zalévali jí duše, které se přibližovaly k Bohu.“

Další osudy tří pasáčků

FOTO - LÚCIA SANTOS (VLEVO) A JEJÍ SESTŘENICE A BRATRANEC JACINTA A FRANCISCO MARTO, 1917

DALŠÍ OSUDY TŘÍ PASÁČKŮ

Lúcia znovu oznámila zjevení Panny Marie v roce 1925 u klášteřa sv. Doroty v Pontevedra v Galicii (Španělsko). Tentokrát sdělila, že byla požádána, aby šířila zprávu o úctě první soboty v měsíci. V následujícím vidění tuto žádost znovu zdůraznil sám Kristus v podobě Dítěte.

Lúcia byla v roce 1928 přestěhována do jiného klášteřa v Tui (nebo Tuy) v Galicii. V roce 1929 Lúcia oznámila, že se Panna Maria vrátila a opakovala svou žádost o zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Lúcia údajně viděla Pannu Marii v soukromí ještě vícekrát během celého života. Nejvýznamnější bylo zjevení v Rianjo v Galicii v 1931, kdy sestra Lúcia řekla, že ji navštívil Ježíš, naučil ji dvě modlitby a předal jí zprávu určenou pro církevní hierarchii.

V roce 1947 sestra Lúcia přestoupila z klášteřa sv. Doroty do karmelitánského řádu v klášteři v Coimbra v Portugalsku. Zemřela 13. února 2005 ve věku 97 let. Po její smrti nechal Vatikán, jmenovitě kardinál Josef Ratzinger (tehdy ještě prefekt Kongregace pro nauku víry), zapečetit její celou. Existují spekulace, že důvodem byla snaha o cenzuru možných dalších odhalení, která byla sestře Lúcii svěřena, ale může jít prostě jen o prověření cely v souvislosti s procesem Lúciina svatořečení.

Lúciin bratranec a sestřenice, sourozenci Francisco (1908–1919) a Jacinta Marto (1910–1920) se stali obětmi epidemie španělské chřipky.

Francisco a Jacinta byli slavnostně prohlášeni za ctihodné papežem Janem Pavlem II. ve Fatimě dne 13. května 1989. Jan Pavel II. se tam vrátil 13. května 2000, aby je blahořečil (předstupeň svatořečení). Jacinta je nejmladší dítě, které bylo kdy blahořečeno (kromě mučedníků).

Během druhého zjevení 13. června 1917 předpověděla Panna Maria smrt obou dětí, ačkoli Lucia o tom nikomu neřekla až do roku 1941. Některé zprávy, včetně svědectví Olimpie Marto, matky dvou mladších dětí, uvádějí, že její děti neudržely tuto informaci v tajnosti a vzrušeně mnohokrát předpovídaly svou vlastní smrt před ní i před zvědavými poutníky. Podle záznamu ze 13. června 1941 se tehdy Lúcia zeptala Panny Marie, zda všechny tři děti půjdou do nebe, až zemřou. Panna Maria odpověděla: „Ano, brzy si vezmu Francisca i Jacintu, ale ty zůstaneš déle, protože Ježíš si přeje, abys na zemi šířila lásku ke mně. Přeje si také zavést po celém světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“ Jacinta také přesně předpověděla okamžik a podrobné okolnosti své smrti, jak dosvědčila Lúcia i nemocniční personál.

Ostatky Jacinty a Francisca byly exhumovány v roce 1935 a znovu v roce 1951. Tělo Jacinty bylo neporušené, tělo Francisca podlehl rozkladu. (převzato z Wikipedie)

Měl jsem vzácnou příležitost během dvaceti let života v pastoraci navštívit nejvýznamnější mariánská místa Evropy. Nejprve v roce 1997 Medžugorii, v roce 2001 poprvé Lurdy a Fatimu, v roce 2016 jsme mohli s farností prožít duchovní cvičení na La Salette. V Medžugorii jsem se jako kněz a zpovědník potkával s nespočítatelnou řadou penitentů, proto také Medžugorie je nazývána „zповědnicí světa“. V Lurdech jsem zvláště při odpoledních eucharistických průvodech vnímal dlouhou řadu nemocných, kteří si v doprovodu svých ochránců v průvodu za svátostným Spasitelem vyprošovali zázrak uzdravení, a opravdu desítky zázraků jsou již v Lurdech prokázané a další stovky čekají na ověření. V La Salette vysoko v horách, daleko od lidského ruchu, jsme se mohli ponořit v tichu do blízkosti Boží a Panny Marie a hluboce se zamýšlet nad Boží existencí, nad svým životem a svojí vírou či nevírou v porovnání s životem a vírou praotce vyvoleného národa Abraháma. A ve Fatimě? Tam jsem si poprvé silně uvědomil, co je to duch kajícího a vděčnosti vůči Pánu Bohu a Panně Marii. Nezapomenu, jak dolinou Iria, která je dnes celá vydlážděná a zvláštním dlážděním vyznačena také cesta až ke kapli s milostnou sochou Panny Marie, po kolenou přichází lidé. Jedna maminka nesla na rukou dvojčátka. Nevím, zda šla za ně prosit či za ně děkovat, ale držela každé v jedné ruce a po kolenou šla až ke kapli Zjevení a obcházela je takto po celou modlitbu růžence. Panna Maria ve Fatimě prosí o kajícnost a smír: „Přeji si konání kajícího svatého přijímání každou první sobotu v měsíci. Tento duch kajícího je možné ve Fatimě silně vnímat. I když k obrácení a kajícího vybízí Panna Maria i na jiných místech, kde se zjevila, přesto tento apel ve Fatimě zaznívá nejsilněji. Vždyť ve chvíli zjevení končila první světová válka a druhá za krátko měla propuknout. Ale zároveň po oznámení všech těchto hrůz, které zasáhnou lidstvo, pokud se lidé neobrátní, také zaznívá věta: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“ Panna Maria přichází ve Fatimě jako milující Maminka, které je líto dětí slepě se řítících do neštěstí, když odmítají přijmout do svého života svého nebeského Otce. To je druhý velice silný vjem Fatimy. Když třináctého v měsíci je po bohoslužbě nesena socha Panny Marie, celá dolina Iria se chvěje bílými kapesníčky, kterými poutníci mávají na rozloučenou Panně Marii. Již třikrát při návštěvě Fatimy jsem byl přítomen této chvíli, kdy všichni, podtrhuji všichni, policista, malé dítě, voják, maminka, stará žena, biskup či chlapec stejně jako přítomní činitelé veřejného života a všichni další přítomní, pláčí dojetím. Každý pociťuje lásku maminky, která své děti prosí o obrácení a záchranu. Vždyť Ona je Maminka a přeje si, aby všechny její děti a zvláště ty, které jsou od

100. VÝROČÍ FATIMY

Pána Boha nejdále, byly zachráněny a mohly se s Ní radovat u Otce v nebi. Nepřeslechněme tento úpěnlivě volající hlas Maminky.

Otec Pavel

100. výročí Fatimy

Blíží se měsíc květen, zahájení jubilea 100 let od zjevení Panny Marie ve fatimě. Jubileum zahájí 12. - 13. Května ve Fatimě Svatý otec František, kterému byly odeslány dokumenty ke kanonizaci pasáček Františka a Hyacinty a beatifikaci ctihodné služebnice, sestry Lucie de Santos. Byly stanoveny podmínky pro získání plnomocných odpustků.

** Národní centrum Světového apoštolátu Fatimy – Koclířov u Svitav – Českomoravská Fatima pověřena ČBK přípravou a realizací slavení Jubilea v diecézích ČR v roce 2017

** Přípravná fáze ve farnostech – putovní sošky P. M. Fatimské – přípravné fatimské dny – šíření jubilejních modliteb, informace k autentickému poselství Fatimy

** 5.-13.5. 2017 – 9denní nověna na zahájení 100. jubilea – s nabídkou duchovních programů, bohoslužeb, přednášek, apod.

** Česká národní pouť letecky i autobusy do portugalské Fatimy ve dnech 12.-13. 9. 2017 doprovázená biskupy ČR

** První soboty se již slaví v mnoha farnostech. V Koclířově 9 prvních sobot – vždy s nabídkou tematických seminářů (leden-září 2017)

** 13. 9. 2017 převzetí putovní sochy P. Marie z Cova d'Íria pro program v katedrálách ve všech diecézích a na hlavních poutních místech ČR (15. 9. – 8. 10. 2017)

** 3denní teologicko-pastorální sympozium 4.-6.10. 2017

** 7.10. 2017 zasvěcení ČR Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – Koclířov, národní centrum Fatimy pro ČR

** Připravuje se vydání knihy „Fatima, naše naděje“ a doprovodný sešit písní a modliteb pro modlitební skupiny i pro putování sochy P. M. Fatimské

** Byl založen web jubilea www.fatima2017.cz

Drazí farníci otce Pavla,

připojuji k těmto základním informacím i mé osobní svědectví, jak jsem postupně poznával a přijímal Pannu Marii za svou Matku. Evangelium Jan 19,25-27 se čte při votivní mši sv. k Panně Marii Fatimské. Obsahuje výzvu pro každého z nás v osobě svatého apoštola Jana přijmout Pannu Marii za svou matku, tedy vzít si ji k sobě.

Velký vliv na mě mělo mé působení na sklonku 80. let ve Šlapanicích u Brna a poznání Medžugorje. V roce 1990 jsem byl pověřen obnovením a šířením mariánského hnutí - Fatimského apoštolátu v ČR. Nejprve v Třebíči a pak od roku 1995 už skrze nové poutní místo, Českomoravskou Fatimu v Koclířově. V roce Velkého Jubilea 2000 nás sv. Jan Pavel II. vyzval k transformaci hnutí, což se nakonec stalo skutečností. Svatým stolcem byl potvrzen Světový apoštolát Fatimy. Já osobně jsem vše poznával postupně. Především příslib vítězství Mariina Neposkvrněného Srdce – který je zvláště vnitřní záležitostí.

A tak sebe i všechny, které mohu ovlivnit, oslovit, nejprve vedu k Panně Marii jako Prostřednici všech milostí - všechny naše potřeby, prosby předáváme skrze modlitbu sv. růžence Matce církve. Velkou milostí je to, když mé vlastní srdce, rozum, vůle, temperament a cit – to vše je ovlivněno Srdcem Panny Marie. A jako třetí krok už více chápu, že ona potřebuje nás, abychom jí pomáhali v jejím apoštolátu. Šíření kultu (úcty) jejího Neposkvrněného Srdce, který z rozhodnutí nebes má spasitelný charakter tak, jak to ona pasáčkům zjevila před 100 lety - 13.7. 1917.

A tak se těším i na Vás, že se potkáme při národní pouti ve Fatimě v Portugalsku a nebo alespoň v naší národní Fatimě v Koclířově či jinde v tomto Jubileu Fatimy. Vše najdete podrobně na webu jubilea.

Žehná vám všem v Kristu a Marii

P. Pavel Dokládál

Českomoravská Fatima Koclířov 27. 2. 2017

Panna Maria mne provází celý život

Potkal jsem se v životě s lidmi, kteří měli vroucí a hluboký vztah k Panně Marii, a také s těmi, kteří přestože věřili v Pána Boha, těžko si prošlapávali cestu úcty k Matce Boží. Vyrůstal jsem v prostém venkovském domku, který nese stopy selského hospodářského stavení. Nicméně náš společný život se odehrával především ve dvou místnostech, během dne v kuchyni a přes noc v ložnici. Usínal jsem a probouzel se s pohledem na kříž Pána Ježíše a obraz Panny Marie. Podle mě musel být namalovaný podle nějaké vize, protože Panna Maria zde je zachycena velice živě a věrohodně. Tedy od prvních chvil, kdy jsem prohlédl, jsem vnímal Pána Ježíše a Pannu Marii. Myslím, že je to velice důležité, jaké vjemy má dítě od svého dětství a které se do něho zapisují. Při společných modlitbách jsme v rodině vždy spojovali modlitbu Otče náš s modlitbou Zdravas Maria. Jako dítě jsem si myslel, že neoddělitelně patří k sobě.

Když mi bylo osm let a chodil jsem do druhé třídy, občas jsem chodíval při mši sv. na kůr, protože tatínek dělal varhaníka. Po jedné z nedělních mší svatých jsem si všiml, že pan děkan rozdává obrázky. Dítě chce všechno, co se rozdává, a proto mi táinek dovolil, že si mohu také pro jeden zajít. Potkali jsme se před kostelem, když právě zamykal dveře kůru, ke kterým vede několik málo schodů. Podíval se na obrázek a řekl: „To je růžencový obrázek s tajemstvím, tak se budeme muset denně modlit desátek sv. růžence. Pochopil jsem, že s tímto obrázkem to nebude jen tak, a proto jsem ho chtěl jít okamžitě vrátit. Ale táta řekl, že když jsem ho již vzal, tedy se budeme modlit. Začala první zkušenost s modlitbou sv. růžence a rozmlouvání s Pannou Marií. Musím se přiznat, že mnohdy mi desátek růžence dělal obrovské problémy, zvláště když byl v televizi hokejový či fotbalový zápas. Těch deset zdravasů, ve kterých se pořád opakovala stejná myšlenka, mi připadalo dlouhých jako celá věčnost. Nicméně táta nikdy v něčem dobrém, co jsme započali, nepolevil.

Z období dětství musím ještě uvést, že ve farnosti pan děkan každý květen a říjen vedl májové pobožnosti. My děcka z dědiny jsme chodily téměř každý den a měly jsme to ke kostelu pěšky dva kilometry. Modlitba růžence, litanie loretánská, četba na pokračování a ještě, a to jsem se moc těšil, na závěr každý den jiná mariánská píseň. Všechny se mi líbily. Znal jsem je téměř všechny nazpaměť do té doby, než se vyměnil kancionál. Ještě dnes mi vyměněný slovosled starých mariánských písní dělá problém. A čtení na pokračování? Těšil jsem se. Píseň o Bernardettě mi přišla napínavá, jako nejpovedenější detektivka. Přímo jsem ji hltal. Když jsem potom stál ve svých čtyřiceti letech poprvé v Masabielské jeskyni v Lurdech, prožíval jsem svoje dětské vnímání lurdských událostí znovu a všechno, co jsem od té doby s Pannou Marií prožil.

Dalším silným prvkem mého vztahu k Panně Marii byly každoroční zářijové poutě na Vranov u Brna. Někdy byly pořádány autobusové zájezdy, ale většinou jsme s tátou jezdili sami. Vlakovou cestou do České a potom pět kilometrů pěšky přes Lelekovice až na Vranov. V jedné z posledních zatáček se náhle na kopci objevila mariánská svatyně. Bývalo plno a táta nás vždy protlačil přes zákristii a zpovědní místnosti až před oltář. Fascinovala mě socha Panny Marie nad svatostánkem. Přitahovala mě jako magnet, i když jsem si to možná v dětství ještě tak silně neuvědomoval. Lidé po mši svatě vycházeli čelem ke svatostánku, a tedy také k Panně Marii a během písně Tisíckráté pozdravujem Tebe se loučili s půvabnou dívkou nad svatostánkem. Tajil se dech. Ale jako dítě jsem se také těšil na jarmark před kostelem. Na kuličkovou pistolku, kterou mi táta koupil a uzenu klobásu, turecký med. Tak jako všechny děti se těší na mnoho věcí, které jsou dobré a přitahují je. Zdrávas Maria mi znělo v uších i ústech každý den mého života. V dětství i dospívání, v době studií, v době rozhodování o životní orientaci i životním povolání, každé ráno i večer. V době životních zkoušek, pádů i radostí, vzletů i vítězství. Stále. Nikdy nezapomenu, kdy právě při májových pobožnostech v Jihlavě u sv. Ignáce, když jsem byl v prvním ročníku na vysoké škole, jsem poprvé silně zaslechl Boží hlas, který mě nepřehlédnutelně volal k duchovnímu životu. Tehdy jsem ho ale ještě v této podobě nechtěl slyšet. Měly nastat ještě dlouhé tři roky bojů o duchovní povolání, ale vím, že Maria, Maminka, stála u mě ve všech těchto bojích, střežila si mě pro svého Syna a nedopustila, abych se ztratil. Modlitby mých rodičů? Modlitby babičky, která ve dne v noci držela růžencem v ruce, modlitby a oběti mnoha bezejmenných? To se dozvím až na věčnosti.

Přišly první duchovní cvičení v mém životě a to u Mariánky, maiánském poutním místě nedaleko Bratislavy. Tehdy tajně vysvěcený kněz, kapucín otec Ján, řekl, že bychom měli ctít Pannu Marii alespoň jedním desátkem každý den. To jsem přece dělal od svého dětství. Začal

jsem se modlit celý růženec a snažím se být takto Panně Marii věrný každý den až dodnes. Maria je Maminkou, Maminkou s velkým M. Maminkou, která nikdy svoje dítě neopustí, Maminkou, která své dítě stále hledá, i když se ztratí. Maminkou, která své dítě stále pozvedá na svůj mateřský klín a stále těší a posiluje. Maminkou, která je i Tvou Maminkou.

o. Pavel

Vztah k Panně Marii

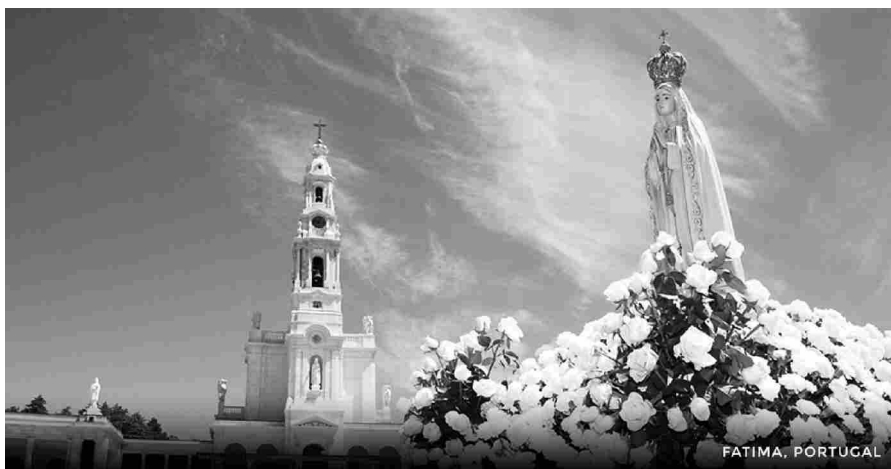
Když jsem uslyšela téma tohoto farního časopisu, řekla jsem si, že zase nemám, co bych napsala. Sice jsem několikrát na mariánském poutním místě byla, ale už je to několik let zpátky.

Pak jsem ale zjistila, jak se mýlím. Vzpomněla jsem si na všechny babičky, které časopis čtou a kterým je pak třeba líto, že ony už nikam nejezdí.

Nemusíme přece někam putovat, abychom si vytvořili vztah k Panně Marii. Podle mě je nejdůležitější, jaký vztah si k Panně Marii vytvořím pro sebe ve svém srdci, aniž by mě u toho někdo viděl. Je to můj osobní vztah, moje osobní rozhovory, moje tiché prosby, moje osobní díky. Podívejte se v kostele kolem sebe, co je to babiček a dědečků. Jak upřímně se modlí a obrací se k Panně Marii v našem kostelíčku s vírou, že jejich prosby budou vyslyšeny.

Ve chvíli, kdy Vám je opravdu těžko, je to právě Panna Maria, ke které se obracíte. Nezáleží na tom, jestli je to ta z některého poutního místa nebo ta „obyčejná“ z našeho kostelíka.

Můj osobní vztah k Panně Marii je ještě pevnější a vřelejší od doby, kdy se mně život otočil o 360 stupňů. Tehdy jsem svůj další život odevzdala do rukou Božích a Panny Marie. Od nich jsem čerpala sílu do dalších dní. Dnes s odstupem času vím, jak jsem udělala dobře. Jak pravdivá jsou slova evangelia /Mt 6, 24-34/: „Nedělejte si starosti o svůj život, Váš nebeský Otec přece ví, co potřebujete. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti.“ Ano, každý den přijde nějaká starost. Umění ale je mít radost z každého dne, ať už Vám přinese cokoliv, protože život není jen růžový. Když pak v životě dostanete pořádnou facku, o to víc si považujete štěstí, které pak přijde. Zvláště tehdy, když víte, že jste se o to nezasloužili jen Vy sami, ale hodně Vám pomohl někdo „tam nahoře“.

Vzpomínka na Fatimu v roce 2012

Naše farnost navštívila s otcem Pavlem portugalskou Fatimu v roce 95. výročí zjevení Panny Marie.

Když se řekne Fatima, vyvstanou mi dvě osobní vzpomínky.

První, jak se účastníme slavnostní mše svaté na rozlehlém náměstí v Cova da Iria. Na hlavu nám svítí ostré slunce, je brzy ráno, přitom je od noh docela chladno. Během bohoslužby slunce ve svých paprscích přitvrzuje, bohoslužba je dlouhá, slavnostní. Když začíná kázání, je vidět, že více jak dvě třetiny poutníků zde nejsou poprvé a usedají zkušeně na s sebou přinesené židličky. My ostatní stojíme. Kázání je velmi dlouhé. V jeden okamžik se někdo ze zadu dotýká mého ramene. Za mnou stojí drobná snědá stařenka v tradičním černém oblečení, jak je v Portugalsku pro staré ženy zvykem, a posuňkem mi naznačuje, ať si sednu na její židličku, na které dosud seděla. S díky odmítám, ale je to milé.

Druhá vzpomínka je na noční světelný průvod se sochou Panny Marie, kterého jsem se chtěl zúčastnit hned v den příjezdu do Fatimy. Nikoho z našich jsem na prostranství v Cova da Iria nenašel. Připojil jsem se tedy ke skupině, která se zrovna řadila. Všichni jsme měli svíce, modlitba růžence se střídala v různých jazycích, ale Ave Maria jsme zpívali všichni shodně. Až po delší době jsem zjistil, že moji spolubratři a spolusestry jsou všichni drobnějších, štíhlejších postav, snědé pleti a první nese v čele skupiny velký nápis COLUMBIA.

MUDr. Vojtěch Klimecký

Fatima a já

„Požíváš teď oné blaženosti, připravenou Tobě od věčnosti,...“ jak se zpívá v jedné známé mariánské písni.

Tak to myslím zatím ne....

Která matka může být v radosti a v klidu, dokud všechny její děti nejsou doma?

Kolik slz už Matka Boží pro nás vyplakala, kolik vzkazů poslala, na kolika místech se osobně ukázala!

Fatimu jsme měli možnost navštívit v říjnu 2012, v roce 95. výročí zdejšího zjevení Panny Marie třem malým obyčejným dětem... Na tři dny zde prožité budu s radostí a vděkem vzpomínat do smrti.

...Stojíme tu už docela dlouho a od noh je trochu zima, schoulení do deky a svetrů krčíme se k sobě navzájem. Nálada je ale skvělá a už jen pohled kolem je něčím neobvykle krásným. Rozlehlost náměstí v Cova da Iria ve Fatimě v Portugalsku nás překvapila a jeho bělost a zářivá čistota ještě víc. Mnozí jsou nadšeni i zcela praktickým zařízením – plocha se dá vyklidit během pár minut, ve zdi obklopující náměstí před fatimskou bazilikou jsou vždy po pár metrech východy, za nimi sociální zařízení a hned o kus dál spousta příležitostí k občerstvení.

Ubytovali jsme se včera v hotelu, který předčil veškerá naše očekávání. Hned vedle další hotel s názvem Hallelujah, kupa bílých obchůdků pod ním.

Moje tenkrát malá dcera si přála odsud dovést jediné - oslíka./Jen hračku, naštěstí!/ Anglicky ani německy prodavači nerozuměli a portugalsky neumím ani slovo. Domlouvala jsem se proto pomocí rukou a abych neobvykle vstřícnému prodavači vysvětlila, že bych ráda třeba i tričko s oslíkem, vyhrkla jsem na něj: „T-shirt íá-íá please!“ To je : „Tričko íá,íá prosím!“ Prodavač měl dost co dělat, aby se nerozesmál. Tričko s oslíkem jsme tenkrát nekoupili, ale tento prodavač nás pak už každé ráno zdravil jako staré známé. Jsou milí. Jsou vstřícní, po půldenním pobytu zde jsme měli pocit, že k nim patříme, že s námi počítají, že nás chtějí znát.

Milá atmosféra je určitě dána i tím, že Portugalsko je zemí zvláštní přízně Panny Marie. Portugalsku se úplně vyhnula i II. světová válka.

Socha Panny Marie na průčelí náměstí je nádherná, běloskvoucí, s lehce ohnutou postavou, obličejem otočeným k nám, laskavým a chápajícím, současně něžně vyzývajícím: „Dítky, tady jsem, pojdte, pojdte všichni za mnou!“ Tají se mi dech. Průvod kněží nebere konce. Bylo jich tam tenkrát přes 300 a poutníků kolem 300 tisíc, náměstí jich ale pojme mnohem víc. Hasiči nesli sochu Matky Boží uprostřed nás, byla obalena

bílými růžemi. Atmosféra byla plná něhy a milostí pro ty, kteří je chtějí přijmout. V duchu si promítám mapu Evropy...

Milostiplné místo! Milostiplný letošní rok 2017!!!

učitelka Eliška

Fatima

Ráda bych teď zde popsala své zážitky z Fatimy, kam jsem se dlouho toužila podívat a kde se mně moc líbilo.

Veliké vydlážděné prostranství – náměstí před bazilikou mě svou rozlohou fascinovalo. V přední části na mramorovém sloupu na nás shlížela socha Panny Marie a vítala všechny příchozí.

První den na poutním místě jsme byli 13., a to je výroční den Zjevení. Na mši svatou, která se konala u obětního stolu nad schodištěm před bazilikou, se shromáždilo velké množství poutníků. Před mší svatou se nese socha Panny Marie liturgickým procesím z Kaple Zjevení k obětnímu stolu. Důstojně, za zpěvu, poutníci zdraví naši Maminku bílými kapesníčky.

Začíná mše svatá, kterou prožívám bezstarostně, radostně, nadšeně! Představte si ten obětní stůl, na kterém je asi 200 kalichů připravených k proměňování.

Když nás kněz vyzval, abychom se pozdravili pozdravením pokoje, zdravím se s okolo stojícími poutníky ne podáním ruky, ale objetím, protože jsem mezi poutníky jiné národnosti a tady je to asi zvykem. To mě dojalo a tam jsem si více uvědomila, že jsme se všemi lidmi bratři a sestry v Kristu. Večer jsem se zúčastnila modlitby růžence v Kapli Zjevení, odkud následovalo světelné procesí poutním areálem se sochou Panny Marie za zpěvu Ave Maria. Zase jsem příjemně dojatá.

Další den byla neděle, kterou jsme u Maminky mohli pěkně prožít. Velice výhodné bylo naše ubytování v těsné blízkosti poutního areálu. Mohli jsme si prohlédnout celé poutní místo a strávit tam určitý čas, jak kdo chtěl. Byla jsem v Adorační kapli, kde mi bylo s Ježíšem moc příjemně. Jen v myšlenkách jsem se modlila a Pán mi odpovídal. Těžko se to sděluje, ale vnímala jsem, jak mně Ježíš na moje modlitby – prosby odpovídal. Tam byla má modlitba opravdovým rozhovorem s Bohem – což se mi tak často nestává.

Ve Fatimě jsme byli necelé 4 dny, za což jsem byla moc ráda. Zážitky si uchovám do konce života.

Dnes děkuji otci Pavlovi a panu ing. Vondráčkovi za to, že takové poutě organizují.

Díky!!! M.

Lurdy

Chtěla bych napsat pár řádek, jak na mě zapůsobila návštěva mariánského poutního místa Lurdy ve Francii. Měla jsem velká očekávání od tohoto místa, slyšela jsem o něm vždy hodně povídat a nikdy jsem si nemyslela, že se tam také podívám. Za což jsem vděčná Bohu a také svým rodičům. Už při příjezdu do Lurd jsem „ztratila dech“, neboť toto místo se nachází v krásných horách, všude na dohled kopečky. Na samém místě zjevení, jak všichni víte, je jeskyně se sochou Panny Marie, hořící svíce a místo pro rozjímání. Zvláště večer zde může člověk pocítit blízkost Boha a svaté Rodičky. Na poutním místě jsem si uvědomila, jaká byla Panna Maria výjimečná žena. Měla Boží požehnání, ale také vnitřní oddanost a pokoru, bez jejího „ano“ se nemuselo nic stát. A ona na lidi nezanevřela a stále na nás myslí ve svých zjeveních a prosbách u Boha. Toto jsem asi pocítila v Lurdech. Možnost duchovní očisty ve vodní koupeli, která je tedy opravdu studená, jsem využila. Měla jsem velký respekt z uzdravující vody a hodně jsem se modlila k Panně Marii. Dodnes si pamatuji křížovou cestu nad bazilikou, která se vine do kopce. Rozjímali jsme tehdy o mezilidských vztazích, zvláště v rodině. Dalo by se říci ještě více, ale za chvíli budou chtít děti jíst, a tak se již musím věnovat svým mateřským povinnostem. Dodnes ale Lurdy mají v mém srdci své místo. K Panně Marii se mi vytvořil

jiný vztah, bližší, vážnější, s pocitem bezpečí pod jejím pláštěm. Je pravda, že člověk musí o svoji víru pečovat, aby to, co získal, nezapadlo, ale to už je na každém z nás s Boží pomocí. Zanedlouho poté, co jsme dojeli domů, se řeka u baziliky vylila z břehů a zalila celé prostranství. Místo bylo uzavřeno. Byla jsem tehdy vděčná, že my jsme se tam mohli podívat. S Božím požehnáním pro všechny

Ludmila

„Moje“ poutní místa

Výsadě sdělit Vám, které mariánské poutní místo má pro mě velký význam a kde jsem na vlastní kůži zažila opravdovou přítomnost a působení Panny Marie, předcházelo dlouhé přemýšlení. Dospěla jsem k tomu, že nedokážu vybrat pouze jedno. Potřebovala bych k tomu alespoň „trojramenné“ váhy a „nezávislého soudce“.

Na první misku vah bych vložila Obyčtov - poutní místo mého dětství. Kam až moje paměť sahá, vynesla jsem snad pouze jeden rok

možnost zařadit se do pěšího poutního procesí. Již od útlého věku mě moje maminka vždy nastrojila do bílých šatů a šlo se. Většinou pěšky, když nožičky bolely, tak na tatínkových ramenou. Cítila jsem se tak vyznamenaná, že mohu držením stuhly vedoucí od nesené sochy představovat jeden z paprsků milostí Panny Marie. A s ostatními děvčaty jsme si dávaly záležet, aby právě ten náš paprsek byl co nejvíce rovný a neplandal. :-D Teď již samozřejmě za družičku nechodím, přesto to chápu téměř jako povinnost jednou za rok doputovat k Panně Marii Obyčtovské. Myslím si, že taková malá poutní místa mají velký význam pro lidovou zbožnost a Bohu díky za ně.

Na druhé a třetí misce vah jsem jednoznačně položila světově známé Lurdy a Fatimu. Při zájezdu v roce 2012 jsem měla možnost obě tato místa navštívit. Nedokážu vysvětlit proč, ale Lurdy zůstanou navždy vtisknuty v mém srdci jako místo pokory, odpuštění hříčů a oslavy té více lidské stránky Panny Marie bez korunky a v prostých šatech. Naopak Fatima se mi představila jako honosné místo opěvující Mariino božství. I když je zde nazývána naší Maminkou, její drahocenný plášť a korunka i s vloženou kulkou (která prošla jen kousek od srdce při útoku na tehdejšího Svatého Otce Jana Pavla II.) mě více odkazují na výsostné postavení Marie u Božího trůnu.

S Fatimou se pojí jedna velmi osobní vzpomínka a výsada. Pojdte ji se mnou znovu prožít a zkuste si představit velkolepost okamžiku...

Obrovské vydlážděné náměstí ze všech stran chráněné od hluku města ukládajícího se ke spánku. Je přibližně půl desáté večer, slunce zapadá, na prostranství před Kaplí Zjevení se shromáždily stovky lidí, každý má v ruce žlutou voskovou svíci. Shromáždily se ke každodenní večerní modlitbě růžence. Otec Pavel oslovuje mne a mého budoucího manžela, zda bychom nechtěli předříkávat desátek svatého růžence jako zástupci za českou skupinu. Nejprve se přihlásila panika – vždyť nebudeme vědět kam jít, kdy máme jít na řadu, co když to popletu? Ale přesto moje hlava kývla na souhlas. Vzadu za kaplí jsme se snažili pochopit co nejvíc, co nám smění jazyků vysvětlili, a stres trochu opadl s tím, že budeme „mít na starost“ druhou polovinu pátého tajemství a před námi půjde zástupkyně Slovenska, takže budeme mít spoustu času „okouknout situaci“. Paniku pomalu ale jistě začal přemáhat jiný pocit. Uvědomila jsem si, kde stojím - za malou kapličkou blízko stromu, kde se před několika desítkami let zjevovala Panna Marie třem malým dětem. Že budu říkat slova její modlitby pár kroků od její nádherné sochy a odpovídat mi budou lidé „všech národů, plemen a jazyků“. A paniku v mých očích přemohly slzy – slzy díky za takovou milost.

Co říci závěrem? Mám tři pro mě významná místa spojená s Pannou Marií. Každé ukazuje Marii v jiném světle, každá „miska vah“ klesá dolů a stoupá nahoru podle toho, kde zrovna já potřebuji ve svém životě pomoci. A proto: „Ave Maria!“

Jana

Vzpomínka a zamyšlení

Psal se rok 2012 a otec Pavel naplánoval farní pouť na mariánská poutní místa - Lurdy a Fatimu. Na pouť jsem se přihlásila bez váhání. Od malička nás účtě k Panně Marii vedla především babička. Nádherně zpívala mariánské písničky při každé práci, navštěvovala poutní mariánská místa. Když jsme před ní řekli slovo **krásná**, tak nás vždy napomenula, že to slovo patří jenom Panně Marii. A opravdu jsme v Lurdech a Fatimě prožili s krásnou Pannou Marií hodně krásného. Lurdy jsou nadějí pro nemocné, zvláště pro vozíčkáře, kteří mají ubytování přímo v areálu poutního místa a vytrvalou modlitbou se sv. růžencem v ruce čekají na zázračné uzdravení. Důkazem jsou stovky sv. růženců zavěšených na určeném místě. Pouť ve Fatimě jsme si užívali celé tři dny, a to od soboty 13. října (den jubilea 95 let od zjevení Panny Marie blahoslaveným Jacintě a Františkovi a sestře Lucii) do úterý odpoledne 16. října. Na oslavy se zde sešlo asi 500 tisíc poutníků, při koncelebrované mši sv. bylo asi 200 kněží. Mše sv. se slavila na fatimském náměstí, které se rozkládá v kolébce mezi starou a novou bazilikou, jakoby v náručí Panny Marie. Muži ve stejnokrojích nesou průvodem Pannu Marii ozdobenou stovkami bílých květů z kaple Zjevení ke staré bazilice a po mši sv. zpět do kaple. Půl- miliónový dav poutníků zpívá Ave Maria a mává bílými kapesníčky, je to silný zážitek a málokteré oko zůstane suché. Pouť se mnou prožívala i kamarádka a nedávno mně řekla: „Víš, nevím, co se se mnou dělo, ale bylo to něco hodně silného, spojení mezi mnou a ..., nedokážu to popsat.“ Takové pocity mělo asi hodně nás poutníků, bylo to jako kousek nebe na zemi . A tohle mateřské pohlázení si určitě přivážíme nejen pro rodiny, ale i pro přátele a celou farnost.

Farníci, kteří z různých důvodů nemohou navštívit vzdálená mariánská poutní místa, určitě hodně milostí a darů každoročně vyprošují pěšimi poutěmi k Panně Marii Obyčtovské a Netínské. Málokterá farnost má čtyři pěvecké sbory (od předškolních dětí až po dospělé), mladou dechovku, harmonikáře, mladé hasiče, zahrádkáře, sportovce, divadelníky a raději už nebudu jmenovat, abych na někoho nezapomněla. Tito mladí pro nás připravují pěkná posezení, zábavu, společenství. Děkujeme mladým, děkujeme Panně Marii za mladé, za jejich hřivny, které nenechávají ležet ladem a věřím, že i letos poutníci přivezou z oslav 100. výročí zjevení

Panny Marie ve Fatimě hodně darů a požehnání nejen pro sebe, ale i pro celou farnost a obec.

Alena

Maria, Maria, Maria...

...maminka, kdykoliv mě k sobě přivine, pohladí mě, dodá mi odvahu, u Boha žehlí mé průšvihy, neustále říká: „Neboj, Bůh i já jsme s tebou.“ Večer mě uspává a ve dne mě doprovází.

Pocházím z vesnice, kde je kaple zasvěcená Panně Marii. V útlém věku jsme s babičkou a mámou chodily na čtvrteční a nedělní růženec. Po růženci následovaly zpěvy a já zpívala z plných plic : „ Maria, Maria, Královno Nahvězná (Nadhvězdná).“ Rodiče ve mně i nadále pěstovali mariánskou úctu - nebylo možné vynechat jediný den MÁJOVÉ. S kamarádkami (dneska jsou z nich řeholní sestry) jsme pokaždé chystaly jinou mariánskou básničku, kterou jsme se celý den učily nazpaměť. Následně se nám podařilo vytvořit knížečku, kde na jednotlivé dny byla ta správná báseň.

Ve svých 15 letech jsem měla možnost, společně s velkomeziříčskou mládeží, odjet do Medžugorie. Hrozně moc jsem se těšila, byla jsem napnutá a plná očekávání - poprvé za hranicemi naší země a bez rodičů. Vyrazili jsme v poledních hodinách, cesta trvala přes noc, nad ránem jsem se probudila v tehdejší Jugoslávské republice (krátce po válce), vše rozstřílené, všude plno vojáků, výstražné cedule s nápisy, které upozorňovaly na přítomné miny. Napadlo mě, je možné, že se tady zjevila Panna Maria, TADY? Medžugorie tenkrát měla podobu malé vesničky, sem tam domek, kus nic, jen udupaná hlína. Uprostřed jakoby návsi stál kostel. Nádherný kostel s dvěma věžemi. V kostele jsem měla pocit, jako by nic kolem neexistovalo, cítila jsem, že vše, co je, je tu. Maria, vím, že jsi tady, cítím tě celou svou myslí, celou svou silou, cítím tě. Za pár dní jsme byli přítomni zjevení Panny Marie na kopci Podbrdo. Zjevení zažili Ivan a Vicka. Já byla kousek za jejich zády a v ruce jsem svírala kamínek, modlila se a prosila Marii za věc, která byla pro mě tehdy velice důležitá. Když jsem otevřela dlaň, kamínek v ní klidně ležel, z ničeho nic se pohnul a skutálel se na kamenitou zem. Rychle jsem se ho snažila najít, vnímala jsem to jako jasné znamení, kamínek zmizel. Až po mnoha letech jsem si uvědomila, jaký vzkaz jsem obdržela.

Deset dní uteklo jako voda, a i když jsme celou dobu spali v rozestavěném baráku na betonové podlaze, kromě prvního dne na strništi, nechťelo se mi odtud.

Každoročně naše farnost putuje v procesí do Obyčtova, děkujeme a prosíme Panenku za Boží ochranu. Od malička jsem putovala jako družička. Dnes jsem vděčná, že i můj manžel a děti jdou radostně s námi.

Za mnohé ve svém životě vděčím Panně Marii. Mnohokrát, mnohokrát se za mě přimluvila u Boha a pomáhala dostat se z bryndy. Nezapomínáme na svoji nebeskou Maminku, vždyť ona za nás tolik prosí a miluje nás. My jsme její děti a ona naše Matka. Jsem ráda, že můžu nosit její jméno a zároveň vím, že dělat čest jménu Matky Boží není vůbec lehké.

Maruška

Milí čtenáři NAŠEHO farního časopisu,

všechna poutní místa zasvěcená Panně Marii jsou krásná. Krásné byly poutě mého dětství, kdy jsem se nejvíc těšila na pouť v Obyčtově. Maminka nás nastrojila do bílých šatiček a se stuhou v ruce, která vedla od koruny na soše Panny Marie, jsme putovaly do Obyčtova. Bylo to krásné, ale já jsem se od nejtěšnějšího dětství toužila podívat do Lurd. Jak si starší Radostíňáci vzpomenou, byla naše socha Panny Marie na oltáři, který představoval lurdskou jeskyni. My děti jsme neseděly v lavicích jako dnes. Klečely jsme před oltářem, děvčata vlevo, kluci u bočních oltářů vpravo. Já jsem se často dívala na Pannu Marii a představovala jsem si, jak klečím jako sv. Bernadetta před jeskyní v Lurdech. Tento sen se mi splnil až na „stará kolena“. Celá pouť byla nezapomenutelným duchovním zážitkem. Ale kupodivu na mě nezapůsobilo ani tak moc vědomí, že jsem na místech, kde se zjevila Panna Maria. Nejsilněji jsem vnímala křížovou cestu. Na kopci za areálem je křížová cesta se sochami v životní velikosti. Tam jsem se zahleděla do zmučené tváře Matky, která stála nad synem ležícím pod křížem, a vnímala jsem její bolest. V té chvíli jsem si uvědomila, jak veliká byla její pokora k Bohu a láska k nám lidem. Z Lurd jsem si odvážela velkou úctu a vděčnost v srdci.

Za několik let jsem měla příležitost navštívit Medžugorii. Já vždycky říkám, že jedu navštívit Matku Boží a vždy je doma i její syn. Tak to na mě působilo i tam. Je to nádherné a promodlené místo. A já si odtud zase vezla jiný zážitek, než kvůli kterému jsem tam jela. Byly to adorace. Mám velmi ráda adorace, kdy mohu s Ježíšem mluvit přímo. Ale v Medžugorii to byla nádhera. Když kněz vystavil obrovskou monstranci s Nejsvětější Svátostí a zasvítilo na ni zapadající slunce, v té červenožluté záři jsem úplně vnímala Ježíšovu přítomnost a mohla s ním mluvit z očí do očí. Ten obraz zářící monstrance a poselství Panny Marie, abychom se každý den modlili růženec za křesťanskou Evropu jsem si odvezla z Medžugorie domů.

Marie

O poutních místech

Ve vztahu k poutím k Panně Marii bych chtěla vzpomenout tu moji první do Obyčtova. Po revoluci v roce 1989 to bylo první nebo druhé obnovené procesí. Paní Pešková oslovovala děvčata a slečny, zdali by nešly za družičky. Vzpomněla si i na mě a na moji kamarádku Hanku. Byla to a pořád je čest být družičkou Panny Marie, ale tenkrát jsme to tak moc neprožívaly, prostě jsme byly požádány a řekly ano. Bílé svatební šaty mi půjčila švagrová a tu neděli ráno jsme se sešly v našem kostele. Po požehnání a za zpěvu mariánských písní jsme vyšly. Nosítka byla čerstvě natřená, soška Panny Marie ozdobená, muzikanti připraveni, farníci se svými kabelkami a batůžky, ve kterých si nesli oběd, seřazení. Nám družičkám bylo řečeno, že občerstvení bude zajištěno na faře v Obyčtově. Bylo, ale nakonec ne pro nás. Tak jsme hladové a bez jediné koruny strávily celý den v blízkosti naší nebeské Maminky. Po krásné mši svaté a po obědě (který nebyl) jsme my dvě družičky vpluly do vysokých obyčtovských lavic, kde jsme usnuly a spaly jsme až do odpoledního požehnání. Ale snad jsme nezpůsobily mnoho pohoršení, protože nás paní Pešková našťestí včas vzbudila. Cesta nazpátek proběhla bez problémů, až na naše bílé ruce a ramena – ona totiž ta nově natřená nosítka barvila.

Moje první vzpomínka na pouť k mé nebeské Mamince a křestní patronce je teda trochu úsměvná, ale já na ni po letech vzpomínám s vděčností. Do Obyčtova teď putuji s rodinou a děkuji již zemřelé p. Peškové za to, že si na mě tenkrát vzpomněla a oslovila mě. Panně Marii jsem vděčná za mnohé a stále ji prosím o ochranu. Chvála Kristu a Panně Marii.

Marie

Motto: „Dokud máš maminku svou“

Poutní vztah k nejsvětější Panně Vranovské

Jsem patrně určitě získal od mých milých (milených) rodičů, kteří též za svobodna na nejbližší mariánské poutní místo Vranov chodili. Tam se do sebe zakoukali dle sdělení maminičiny tety Patlokové ve Vickově, kde jsem byl na předškolním vychování, aby mamince ubylo starostí. Tehdy jsme byly už tři ratolesti. Nejstarší bratr Jan, já a sestra Marie. K tomu ještě mamince připadala starost o hospodářství. Tatínek ačkoliv - a nebo právě proto byl dobrým hospodářem, veškerá tíha ležela na mamince. Toto zde nebudu rozvíjet, protože to je jiná kapitola, ba celý román, a proto zpět k Vranovu. Ve Vickově jsem nebyl ani trochu spokojený. Bylo mně smutno

po mamince. Stále jsem plakal a volal: „Tady je zle, já chci jít za maminkou a za tatínkem do Louček.“ Stál jsem v okně a vyhlížel, zda pro mě někdo z rodičů nepřijel. Přijela maminka. Byl právě měsíc září – zasvěcený Nejsvětější Panně Marii. Sbalila potřebné a cestovali jsme přímo na Vranov. Vlakem z Tišnova do České a pak pěšky čtyři kilometry na Vranov. V kostele jsem byl celý udivený z té nádhery. Cítil jsem se jako v ráji. Maminka si vykonala patřičnou svatou zpověď a mou pozornost směřovala po mši svaté k oltáři na sošku Panny Marie, tichými slovy říkala: „Dívej se, jak Panence Marii tečou slzy, pláče nad námi hříšníky.“ Tento výrok ve mně tak zakořenil, že jej od té doby nosím stále ve svém srdci. A tak po odchodu mé maminky na věčnost je mým bezpečným útočištěm Panna Maria, Maminka nebeská.

F.Jan: Matko, hle syn tvůj, Janovi: synu, hle matka tvá. Proto se k ní denně utíkám modlitbou Agnus Dominum. A tuto modlitbu doporučuji při každé příležitosti každému alespoň jedenkrát denně! „K Marii se věrně utíkej a v žádné nesnázi nezoufej!“

Další poutě ve zkratce k Panně Marii Vranovské

1. republika (1937 a 1939)

Pěším procesím po mši svaté z Dolních Louček v doprovodu tety Dobešové přes Tišnov, Drásov, Malhostovice, Nuzířov a zkratkou lesem přes Šebrovský kopec na Vranov. Bylo to na dva dny - sobotu a neděli. Ubytování jsme byli v jednom malém domečku na křižovatce silnice od Šebrova a Vranovská. Muži spali na půdě a ženy dole ve světnici (dům dodnes stojí, je prázdný a nikdo v něm nebydlí, dnes je stejný jako tehdy).

Protektorát (1939-1945)

Každým rokem v neděli v kruhu rodinném v měsíci září vlakem Tišnov - Česká a Česká - Vranov pěšky a zpět.

2.republika (1946-1947)

1946 – Hostýn

1947 – Velehrad

Obě na 2 dny

Vojna (1948-1949)

POUTĚ

Komunistický režim (1950-1952)

Sám a nebo s kamarády na kolech na Vranov.

8.11.1952 svatba se slečnou Boženou Marií Kadlecovou v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Předklášteří.

Po svatbě (1953-1956)

Starost o nalezení bytu a dvojce nemocné rodiče.

1956 – V neděli 2. vranovská pouť s průvodem a hudbou za vedení pátera Karla Poula. Vlakem z Tišnova do České, z České na Vranov pěšky a zpět. Po vystoupení vlaku v Tišnově přešlo celou cestu pěšky až do Dolních Louček. Promokli jsme na kůži (durch und durch). Ale byli jsme blažení v duši. To byla poslední pěší pouť s průvodem a hudbou. Během obrodného procesu až dodnes jezdí každý samostatně. Než jsme měli auto, jezdili jsme vlakem.

Dáno: Horní Loučky 5.3.2017

FOTO – PĚŠÍ POUŤ NA VRANOV – 1956

FOTO – PĚŠÍ POUŤ NA VRANOV – 1956

MARIA

Psát o Panně Marii je myslím nejen pro mě dost obtížné. Když o někom podáváme svědectví, myslíme si, že ho dobře známe, že k nám tak trochu patří, že na něj máme nějaké právo. Tím psaním se ho vlastně jaksí dotýkáme, přibližujeme jej k sobě, dokonce jej nějak hodnotíme. Jak se ale chcete dotknout Hvězdy jitřní? Jak chcete našimi lidskými měřítky hodnotit někoho, kdo nás převyšuje ve všem a tolikrát, že ani mlhavá představa nekonečna nedokáže znásobit a vyjádřit onu vzdálenost a rozdíl?

A přece jsou chvíle, kdy je nám Marie tak blízká! Kdy cítíme, že stojí uprostřed nás, že nám suší slzy, vyrovnává stezky, podpírá nás a vůbec dělá zázraky! A to jsme přesně my lidé, že jsme s Marií zvláště tehdy, když je nám ouvej, když na nás dopadají rány života při putování tímto slzavým údolím. Ona je však s námi stále. Jak stojí na kartičce s medailonkem z Medžugorie – Kdybyste věděli, jak moc vás miluji, plakali byste radostí.

Zatím však pláče /a určitě ne radostí/spíše Panna Maria, nad námi, nad tím naším sobeckým, bláznivým a hloupým světem, který sami každodenně vytváříme. Pláče stejně jako matka, která vidí, jak se její milované dítě žene do nebezpečí navzdory varování, jež neposlouchá nebo nechce slyšet.

Naše prababičky žily mnohem moudřeji než my. Byly totiž stále ve spojení s Pannou Marií. I v té nejchudší domácnosti měli na stěně nějaký obraz Marie a Ježíše. S pohledem na ni uléhali, první myšlenky ráno zase patřily jí a pak je chránila po celý den. S Matkou Marií život začínal i končil, myslím ten pozemský. V sepnutých rukou na poslední cestě nechyběl růženec a obrázek Marie, jako by to mohla být vstupenka do věčnosti. Ti, kteří žili s pohledem upřeným k Marii, však zcela jistě vstupenku do nebe už dostali.

Co vidíme, upřeme-li pohled na vyobrazení Panny Marie? Krásu, čistotu, pokoj.....

„Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“
/A. de Saint-Exupery/

Při vnímání vyobrazení Panny Marie se nestačí jen dívat. Ta krásná ušlechtilá tvář by v nás jistě vzbudila zalíbení, možná úžas, ale určitě ne pohnutí. Těžko by měla moc přinutit nás plakat, děkovat, prosit. Bez vědomí Mariina údělu, jejího bezvýhradného odevzdání, bez znalosti jejího poselství, ale hlavně bez spojení srdce jejího i našeho by všechny ty obrazy i sochy byly jen kus plátna, dřeva či mramoru. Někdy se zdá, že Bůh se odmlčel, Ježíš neodpovídá, Duch svatý nepřichází. Panna Maria, naše nebeská Matka, ta však volá stále, nikdy neopustí, vždy vyslyší. Její pohled obrácený nejčastěji k nebi nás vede neomylně k cíli. Kdybychom dokázali milovat i odpouštět tak jako ona, svět by byl dokonalý.

Můj osobní život je docela nezaslouženě protkán doteky milostí Panny Marie a často se mi připomněla na místech, kde bych to nečekala. Na svatební cestě jsme se zcela náhodou dostali na největší mariánské poutní místo ve Španělsku - benediktinský klášter v Montserratu - kde jsme se mohli malým otvorem ve skle dotknout Panny Marie Montserratské. Historie tzv. černé Madony je velmi zajímavá, stejně jako dech beroucí okolní panorama vápencových skal, jež klášter s bazilikou obklopují. Nebyl to poutní zájezd s modlitbami, zpěvy, dokonce Montserrat nebyl jediný cíl

toho výletu, ale i tak cítím, že možnost hned na začátku našeho manželství se odevzdat do laskavé náruče Panny Marie byla mimořádná milost. A také je pravda, že Marie nám mnohokrát přispěchala na pomoc, když jsme se dostali do úzkých. Těch situací třeba na cestách už pár bylo, např. když nám při návratu z Chorvatska na rakouské dálnici prostě přestalo dobíjet auto, světla nesvítila, byla už tma a lilo jako z konve, děti byly malé a dálniční známku jsme měli jen do půlnoci. Po několika zoufalých prosbách k Panně Marii auto prostě naskočilo a zase jsme jeli, sice pak zase zhaslo, ale pomocí modliteb nás prostě naše nebeská Maminka doslova dostrkala bez karambolu a bez pokuty, na kterou jsme ani neměli peníze, až na hranice a pak domů. Největší překvapení bylo, že při důkladné prohlídce doma se prostě žádná závada už nenašla a auto jezdilo bez problémů dalších deset let! Nejusilovněji jsem však prosila Pannu Marii o pomoc, když jsme se s bývalými spolužáky z gymnázia dostali do příšerné bouřky při výletě na Lipně. Loni jsme i s naším 70 letým třídním učitelem podnikli výlet na elektrokoloběžkách okolo Lipenské přehrady. Bylo krásné teplé počasí, úžasná okolní příroda, žádná námaha, motorek koloběžky předl. Na zpáteční cestě jsme asi o 2 minuty zmeškali přívoz na druhý břeh, což znamenalo, že musíme objet po pěkné cyklostezce lesem asi další 4 kilometry. Žádný problém, kdyby se ovšem nepříhnila nečekaně silná bouřka. Nejprve to vypadalo, že nás to mine, sice hřmělo a pršelo, ale spíše v dále. Bylo nás asi 12, koloběžky jsme dali na hromadu a schovali jsme se pod stromy s tím, že to přejde. Ještě jsme žertovali, že porušujeme všechny poučky, co dělat venku za bouřky: hromada železa v dosahu, my pod stromy v lese. Spolužačky už byly opravdu promrzlé, protože měly jen trička a kraťasy /já naštěstí lehkou bundičku!/ Chvilí jsme čekali, ale nepřestávalo pršet, tak jsme se rozhodli, že musíme jet navzdory počasí. Jelo se dál, ale pak to začalo. Průtrž mračen, jakou si jen stěží dokážete představit! Blesky křížovaly úplně šedou oblohu, pak začaly padat kroupy velikosti třešní, které nám bubnovaly do helem, za které jsme byli opravdu rádi. Okolo létaly větve, šišky ze stromů a voda tekla všemi směry. Vlastně jsme skoro neviděli na cestu, jak nás bičoval vítr, déšť i kroupy dohromady. Udržet otevřené oči skoro nešlo, vlastně jsme skoro neviděli na cestu. Stromy se ohýbaly a hromy nám práskaly přímo nad hlavou. Takový strach jsem snad v životě neměla! Jako by se kolem nás zhmotňovalo zlo! Křečovitě jsem si začala zpívat, ale to nepomáhalo, tak jsem poslala střelné modlitby, bouře sílila, pak jsem fakt skoro křičela Pod ochranu tvou se utíkáme, Zdrávas a všechny modlitby, na které jsem si vzpomněla, a už ani nevím, co všechno jsem Panně Marii slíbila, jestli se všichni ve zdraví z té apokalypsy dostaneme! Ten večer prý nad Lipnem zuřila bouře, kterou pamětníci nezažili 20 let, na jednu chatu spadl strom a některá místa byla úplně pod vodou. Nám se opravdu nic nestalo, všichni jsme dojeli, sice na

kost promočení, k půjčovně. Ten pohled na nás byl velkolepý, nebyli jsme jenom mokří, ale doslova černí od prachu a bláta. V chalupě jsme pak sušili fénem nejen oblečení a boty, ale i peníze, co jsme měli po kapsách. Moji nevěřící spolužáci si myslí, že to zvládli sami díky štěstí, ale já vím, kdo nás zachránil!

Chudá dívka z Nazareta změnila svět! A mění ho pořád! Maria je nejmocnější zbraň proti zlu, kdo má Marii po boku, nemůže prohrát! Salve Regina!

Věra

Panna Maria s námi

Podle slov našeho Mistra a Pána jsme jí svěřeni, proto je naší Matkou a my jsme její děti.

Jak jsem to poznával já? Jak to začalo už ani nevím, jenom si vzpomínám, jak jsme se coby žáci 4. nebo 5. třídy cestou ze školy ve Slavkovicích právě v místech, kde je dnes kostel Božího milosrdenství, bavili o tom, zda už se někomu stalo, že usnul ve dne, ale ne až v noci. Spolužačky uvedly nějaký ten příklad, vzpomínám si, že jsem nechtěl uvést ten svůj – doma při modlitbě růžence. Když jsem pak skončil základní školu a vešlo ve známost, že mám pokračovat ve Francii, právě na mariánské pouti na novoměstském Kostelíčku mě pak kaplan požádal, abych mu z ciziny přivezl nějaké novější knihy, a dal mi růženec. Ten jsem se pak modlil po zhasnutí na internátě a také při svých návštěvách nejbližšího kostela, protože v cizině bylo všechno jiné, jen v kostele to bylo stejné (ještě nezavedli francouzštinu ani češtinu). Vrátil jsme se právě v roce 1968, kdy byla obnoveno procesí na novoměstský Kostelíček. S bratrem jsme několikrát nesli sošku Panny Marie jako mládenci, než se zase situace normalizovala, a prý z důvodu ohrožení bezpečnosti chodců jsme se na pouť mohli sejít až na hřbitově těsně vedle Kostelíčka.

Ve Francii jsem se na první cestu autostopem vydal na La Salettu, kde se zjevila Panna Maria v roce 1846. Bylo to v květnu 1969, nahoře byl ještě sníh a bylo to skutečné dobrodružství pro nás dva kluky, kteří jsme se tam na víkend vydali. Celou noc ze soboty na neděli jsme strávili na státní silnici, pár hodin se krčili dřímající pod stromem. K bazilice nás vzali autem z dálnice starší manželé. Dojeli jsme odpoledne a po mši svaté jsme na zasněženém parkovišti chtěli zase začít stopovat, ale oni na nás čekali a vzali nás až dolů k dálnici. Měli víc rozumu a citu než my, nebýt jich, tak bychom asi v horách uvízli a ráno ve škole chyběli. Stejně jsme o půlnoci skončili svoje stopování na nádraží v Lyonu a na posledních 200 km jsme

si chtě nechtě museli koupit lístky do Dijonu, kam jsme dojeli těsně před budíčkem. Vzpomínám si, že to pondělí jsem poprvé v životě usnul v sedě při vyučovací hodině.

Na druhou cestu stopem jsme se zase s Petrem vydali o prázdninách po kratší brigádě v místním supermarketu, tentokrát do Lurd. Byli jsme dva, a proto jsme měli průměrnou rychlost posunu 20 km za hodinu, ale k Panně Marii jsme dojeli. Zpátky jsme pak jeli do Paříže skoro celou cestu jen jedním autem a pak se vlakem na služební jízdenku vrátili domů.

U Panny Marie v Netíně jsem poprvé oddával dceru své sestřenice, ale to jsem ještě musel žádat o zvláštní státní souhlas pro žďárský okres, protože jsem působil na Moravě, jak jsme říkali my z Vysočiny, konkrétně v Moutnicích na okrese Brno venkov. Tam byly poutním cílem Žarošice, ale snažili jsme se také opravit a oživit malé mariánské kapličky v okolí.

Ve farních kostelích jsme měli první soboty. Při jedné z nich říkaly děti prosby svými slovy. Jedno děvčátko při nich upřímně proneslo: „Ať Neposkvrněné Srdce Panny Marie zvítězí.“ A ono se to stalo.

Moje první cesta po pádu železné opony vedla do Říma na svatořečení naší Anežky a cestou zpátky jsem se poprvé v životě dostal do Mariazell. Tam a potom i u Panny Marie na Kahlenbergu u Vídně, kde 12. září 1683 začala záchrana křesťanské Evropy uhájením tohoto města, jsem se modlil za svobodu v naší vlasti, která ještě nebyla tak samozřejmá jako dnes. Ale přišla brzy. S kněžími jsme toho využili a hned po prvních svobodných Vánocích jsme navštívili poutní místo Maria Roggendorfg, kde byly pravidelné měsíční poutě za církev u nás vždy 13. dne v měsíci. Také jsme zajeli k Panně Marii Třídubské, cíli poutníků z jižní Moravy a navázali přátelství.

U nás se pak podle tohoto vzoru zavedly první soboty, v roce 1990 v Hlubokých Mašůvkách u Znojma a v roce 1992 v Netíně. Tam jsme hlavní pouť obnovili hned v roce 1990. Byla obnovena už jednou, v roce 1945 se šlo děkovat za konec války, tenkrát šlo z Velkého Meziříčí tisíc poutníků (v protektorátu chodili také, ale soukromě). Při naší obnovené pouti nás bylo na pět set. I v totalitě rudé se chodilo pěšky soukromě a je zajímavé, že nejméně lidí šlo v roce 1984. Pak byl papežem vyhlášen mariánský rok, v SSSR nastoupila glasnosť (že se mohlo říci, jak to opravdu je a nemuselo se úředně lhát), režim musel dovolit výročí 1000 let od křtu Rusi a vše se začalo obracet k lepšímu. I poutníků začalo přibývat. A poznávali jsme, jak Panna Maria slyší a vyslyší i naše prosby z prvních sobot.

A nakonec jsem byl přeložen do poutního místa ve Křtinách. Přijal jsem toto nečekané poslání s modlitbou Maria pomoz a Přijď Duchu svatý, obojí je propojeno, obojí je potřeba. Obojí se modlím v duchu i s vámi a vám všem to radím. A opakuji sobě i vám ty věty z poutních promluv, které

kdysi hřměly z kazatelen nad tisíci poutníky. "Ctitel mariánský nezahyne. Ukaž, že jsi Matkou." Dnes je tak často neslyšíme, ale my si je můžeme opakovat, můžeme se takto modlit, mohou osvěžit naše srdce i mysl. Platí stále.

Můj předchůdce, otec Tomáš, si dal napsat na parte a má i na pomníku: A Ježíše, požehnaný plod života svého, nám po tomto putování ukaž! Každý si to jistě přejeme. A věříme a těšíme se, že Panna Maria s námi půjde, že dá "lidu prosícímu šťastně dojit k svému Synu". To je přece cíl každého z nás, poutníků na této zemi. A toho se držíme, jinak z nás zbydou jen tuláci nebo uprchlíci, či dokonce vyhnanci. Ona však "nedá zahynouti dětem naездеjší pouti". Maria, pomoz... Maria, díky ...

P. Jan Peňáz

Statistika za rok 2016

Radostín nad Oslavou – křest

- Lucie Božena Šebková, Laura Lucie Nestrašilová, Vanessa Marie Kadlecová, Eliška Pibilová, Jakub Růžička, Jan Růžička, Julie Maria Uhlířová, Vojtěch Říha, Filip Křest'an, Natali Křest'anová

Radostín nad Oslavou – svatby

- Vojtěch Novotný a Marie Poulová

Radostín nad Oslavou – biřmování

- Květoslava Koudelová

Radostín nad Oslavou – pohřby

- Martin Hrubý, Stanislav Pešek, Květoslava Vondráková, Františka Pešková, Jarmila Dvořáková, Bohuslava Řezníčková, Marie Hallová, Václav Fabík, Petr Pták, Helena Coufalová, Marie Kadlecová, Ludvík Večera

Pavlov – křest

- Jan Vaněk, Jiří Dvořák, Amálie Novotná, Eliška Bartáková, Lukáš Novotný

Pavlov – svatby

- Ing. Zdeněk Vítek a Jana Smejkalová, Miroslav Horňák a Jana Černá, Pavel Broža a Michaela Vokounová

Pavlov – pohřeb

- Anežka Křibalová, Petr Nahodil

Na co se můžeme těšit ?

DUBEN

Sobota 1.4. - První sobota v měsíci

Neděle 2.4. - 5. neděle postní

Pátek 7.4. - První pátek v měsíci

Sobota 8.4. - Diecézní setkání s otcem biskupem v Brně

Neděle 9.4. - Květná (pašijová) neděle, Žehnání ratolestí

Pondělí 10.4. - Adorační den Radostín

Čtvrtek 13.4. - Missa Chrismatis Brno

Čtvrtek 13.4. - Zelený čtvrtek

14.4. – 22.4. - Novéna k Božímu milosrdenství

Pátek 14.4. - Velký pátek - Den přísného postu

Sobota 15.4. - Bílá sobota

Neděle 16.4. - Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Středa 19.4. - Adorační den Pavlov

Neděle 23.4. - Neděle Božího milosrdenství, Pěší pout' do Slavkovic

Neděle 30.4. - 3. neděle velikonoční, Pout' ke sv. Floriánovi v Kněževsi

KVĚTEN

Středa 3.5. - Svátek sv. Filipa a Jakuba

Pátek 5.5. - První pátek v měsíci

Sobota 6.5.- První sobota v měsíci

NA CO SE MŮŽEME TĚŠIT ?

Neděle 7.5. - 4. neděle velikonoční, Poutní slavnost v Pavlově

Neděle 14.5. - 5. neděle velikonoční, Pout' k sv. Janu Nepomuckému na Zelené hoře ve Žďáře n. S.

Čtvrtek 18.5. - Pout' starších – Kájov a Český Krumlov

Sobota 20.5. - Děkanátní pout' mládeže

Neděle 21.5. - 6. neděle velikonoční

Čtvrtek 25.5. - Slavnost Nanebevstoupení Páně, Začíná nověna k Duchu svatému

Sobota 27.5. - Svátost smíření pro prvokomunikanty

Neděle 28.5. - 7. neděle velikonoční, I. sv. přijímání Radostín a Pavlov

Úterý 31.5. - Svátek Navštívení Panny Marie

ČERVEN

Pátek 2.6. - První pátek v měsíci

Sobota 3.6. - První sobota v měsíci

Neděle 4.6. - Slavnost Seslání Ducha svatého, Končí doba velikonoční Pout' pro prvokomunikanty

Neděle 11.6. - Slavnost Nejsvětější Trojice, Výročí požehnání kaple v Krásněvsi

Čtvrtek 15.6. - Slavnost Těla a Krve Páně, Průvod Božího Těla - Radostín

Neděle 18.6. - 11. neděle v mezidobí, Průvod Božího Těla - Pavlov

19. – 24.6. - Kola Pustá Rybná

Pátek 23.6. - Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Sobota 24.6. - Slavnost Narození Jana Křtitele

Neděle 25.6. - 12. neděle v mezidobí, Farní den v Krásněvsi

Čtvrtek 29.6. - Slavnost Petra a Pavla

Petrův nástupce vnesl změny do apoštolátu modlitby

Papež František provedl změnu v celosvětové síti modlitby, kterou šíří Tovaryšstvo Ježíšovo. Informoval o tom jezuita James Kubicki, národní ředitel Apoštolátu modlitby v USA. Modlitba s papežem se od konce 19. století každý měsíc řídila všeobecným úmyslem, ke kterému od roku 1929 přibyl také evangelizační úmysl. Od příštího roku bude pro každý měsíc zveřejněn pouze jediný úmysl pro univerzální církev (střídavě po měsíci všeobecný anebo evangelizační). Druhý úmysl bude vypracován římským ústředím Apoštolátu modlitby z podnětu papeže Františka s ohledem na aktuální události, které rok přinese. K modlitbě za tento druhý úmysl, odrážející naléhavé společenské události, Svatý otec František vyzve při modlitbě Anděl Páně každou první neděli v měsíci. Jak uvedl mezinárodní ředitel světové sítě modliteb, o. Frederic Fornos, SI, papež si tak přeje vystoupit proti převládající lhostejnosti a zaměřit modlitbu věřících na konkrétní a přesně dané situace, vyplývající z aktuálních okolností.

Jana Gruberová
www.radiovaticana.cz

Ze zkaženosti není návratu, učil (16.3.) Petrův nástupce

Vatikán. Dávejme pozor, abychom se nevydali cestou vedoucí ze hříchu do zkaženosti, varoval papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Svatý otec vyšel z dnešního Lukášova evangelia (*Lk 16,19-31*), ve kterém Ježíš farizeům vypráví podobenství o boháčovi a chudém Lazarovi, aby zdůraznil, že také dnes nám hrozí uzavřenost a lhostejnost vůči chudým lidem a bezdomovcům v našich městech.

„Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš. Pohled, zdali nejdu cestou špatnou; veď mě cestou věky osvědčenou“ – papež zahájil své kázání citací vstupní antifony a poté obrátil pozornost k prvnímu čtení z knihy proroka Jeremiáše (*Jer 17,5-10*). Člověk, který spoléhá na člověka a pokládá za svou oporu smrtelníka, tedy vše, co může obhospodařovat on sám, marnivost, pýchu a bohatství, se oddaluje od Pána. Papež poukázal na plodnost člověka, který doufá v Hospodina, a neplodnost toho, kdo doufá sám v sebe, moc a

bohatství. Když člověk důvěřuje pouze vlastnímu srdci, vydává se nebezpečnou a kluzkou cestou, upozornil papež, protože srdce je nebezpečné a proradné.

Pokud člověk žije ve svém uzavřeném prostředí, dodal, a nadechuje se svých statků, uspokojení, marnivosti, sebejistoty a sebedůvěry, ztrácí orientaci a sebekontrolu a již neví, kde jsou hranice. Právě to se stalo boháči z Lukášova evangelia, který prožíval život v oslavách a nevnímal si chudáka přede dveřmi svého domu:

„Věděl, kdo byl tento chudák, dobře to věděl. Když totiž později mluví s Abrahámem, říká mu: Pošli mi Lazara! Věděl tedy, jak se onen chudák jmenoval, ale nevěnoval tomu pozornost. Byl to hříšník? Ano. Ze hříchu se ale člověk může vymanit, když Pána požádá o odpuštění a Pán mu odpustí. Tohoto muže však srdce zavedlo na cestu smrti do bodu, ze kterého už není návratu. Existuje totiž bod, chvíle a určitá mez, ze které se člověk stěží vrátí zpět – a to tehdy, když se hřích změní ve zkaženost. Boháč nebyl pouze hříšný, nýbrž už byl zkažený. Znal bídu ve svém okolí, ale sám žil šťastně a nezáleželo mu na ní.“

„Prokletý člověk, který spoléhá na člověka“, vrátil se papež ke starozákonnímu čtení, „základné je srdce, víc než vše jiné, stěží polepšitelné“. Pokud poznáš tuto nezdravou cestu, stěží se z ní vyléčíš, komentoval Svatý otec a obrátil se k přítomným s otázkou:

“Co pocítíme v srdci, když jdeme ulicí a vidíme bezdomovce, děti žádající o almužnu...Řekneme si: „Ale ne, ti přece patří k tomu etniku, co krade“ a jdeme dál. Děláme to tak? Když potkáváme bezdomovce, chudé, opuštěné, ale také dobře oblečené bezdomovce, kteří nemají na zaplacení

nájmu, protože přišli o práci – co cítíme? Jsou pro nás součástí panoramatu, krajiny, města, tak jako socha, autobusová zastávka a poštovní úřad? Je to normální? Dejte si pozor! Dávejme si pozor! Jestliže totiž takovéto citění je pro naše srdce normální, pokud se domníváme, že život už je takový, jíme a pijeme a občas dáme almužnu, abychom se zbavili pocitu viny, nejdeme dobrou cestou.“

Je nutné si všimnout, zda se ubíráme kluzkou cestou od hříchu ke zkaženosti, zdůraznil papež. Co pociťuji, ptal se sám sebe, když se ve zprávách doslechnu o tom, že na nějakou nemocnici dopadla bomba a že zemřelo hodně dětí? Pomodlím se a pak pokračuji, jako by se nic nedělo? Vstoupí mi tyto události do srdce, anebo jsem jako boháč, jehož srdce se nikdy nedotklo drama Lazara, se kterým měli větší soucit psi? Pokud se ztotožňuji s takovýmto citěním, jsem na pouti od hříchu do zkaženosti.

“Prosme proto Pána: Zkoumej, Pane, mé srdce. Pohled, zdali nejdu špatnou cestou, zda nejsem na kluzké cestě od hříchu ke zkaženosti, ze které není návratu. Běžně se totiž hříšník, který se kaje, vrací zpět, avšak zkažený člověk jen obtížně, protože je uzavřen sám do sebe. Ať se naši dnešní modlitbou stane: „Pane, ty mě zkoumáš a znáš. Dej mi poznat, na jaké jsem cestě, jakou cestou se ubírám.“

Zakončil Svatý otec dnešní (16.3.) ranní kázání.
jag - www.radiovaticana.cz

Nezbedův humor

Zákaznice: „Prosím Vás, mohla bych si vyzkoušet tamhle ty šaty ve výkladu?“ Prodavač: „Jistěže, ale máme i kabinky ...“

Rozmlouvají spolu dvě krávy. „To jste slyšela, že lev je králem zvířat?“ „Ne. A kolik nadojí?“

Na výletní lodi je zaměstnaný pro pobavení cestujících i kouzelník. Protože cestující se stále mění, kouzelník stále používá stejné triky. Po čase začal kapitánův papoušek už dopředu cestujícím prozrazovat kouzelníkova kouzla. Jenže je to kapitánův papoušek a tak s tím kouzelník nemohl nic dělat. Jednoho krásného dne se loď potopila. Na jednu prámu se zachytil spolu s kouzelníkem i papoušek. Tři dny na sebe jen nevráživě hleděli. Čtvrtého dne to papoušek nevydržel: „OK. Vzdávám se. Kde je loď?“

Jak zdvojnásobit hodnotu Trabantu? Stačí mu naplnit nádrž benzínem.

Dva sloni zbořili plot. Jaký je to čas?“ „Čas vyměnit plot.“

Potkají se dva kamarádi. „Copak, ty už nekouříš?“ „Ne, bolelo mě z toho v zádech.“ „Ale jdi, já myslel, že kouření škodí plicím, žaludku a srdci, ale o zádech jsem ještě neslyšel.“ „No, já to mám od toho, jak jsem sbíral špačky.“

Skutečný džentlmen je člověk, který nazve kočku kočkou i tehdy, když o ni zakopne a rozbije si hubu.

Malý kluk přiběhl na ulici k policistovi a tahá ho za rukáv: „Pojďte rychle se mnou.“ „Proč, něco se stalo?“ „Náš třídní učitel špatně zaparkoval!“

Policista zastaví auto pro překročení rychlosti. „Dobrý den, pane řidiči. Váš řidičský průkaz.“ „Nemám. Sebrali mi jej před půlrokem.“ „Cože? Vy nemáte řidičský průkaz? Tak osvědčení o technickém stavu vozidla.“ „Ani to nemám. Víte, když jsem to auto ukradl, tak jsem si myslel, že je ve skříňce u spolujezdce, ale když jsem tam dával pustoli, tak jsem zjistil, že tam není.“

Předpokládaná uzávěrka dalšího čísla je 4.6.

Svoje články zasílejte na adresu redakce nebojtese.redakce@seznam.cz

Úřední hodiny na faře v Radostíně: středa 8-12 hod.

Telefon na faru: 731 139 449

Email na faru: fara.radostin@seznam.cz

Kontakt na otce Pavla: +420 604 143 473

Internetové stránky farnosti: farnostradostin.webnode.cz

NEBOJTE SE Časopis o životě Římskokatolických farností Radostín nad Oslavou a Pavlov. Redakce: Monča a Martin Hrubý – tel.774 632 260 Příspěvky zasílejte na email: nebojtese.redakce@seznam.cz